

Васюник Т. І.

Львовський торгово-економічний університет

К ВОПРОСУ О СОВЕРШЕНСТВОВАНИИ НАЛОГОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ВОСПРОИЗВОДСТВА ОСНОВНОГО КАПИТАЛА

Резюме

Статья посвящена вопросам использования налогов как инструмента государственного регулирования воспроизводства основного капитала. Показывая преимущества применения налоговых рычагов поддержки расширения основного капитала, автор подчеркивает и недостатки, которые в первую очередь связаны с отсутствием наработок, связанных с оценкой их эффективности. В результате анализа зарубежного опыта выявлено, что применение налогового инструментария для активизации процесса расширенного воспроизводства основного капитала в той или иной форме используется зарубежными странами и приносит положительный эффект.

Ключевые слова: основной капитал, инвестиционный кредит, инвестиции, воспроизведение, налоги.

Vasyunyk T. I.

Lviv Trade and Economic University

TO THE ISSUE OF IMPROVING TAX REGULATION OF FIXED CAPITAL REPRODUCTION

Summary

The article is devoted to using of taxes as an instrument of state regulation of reproduction of fixed capital. Showing the advantages of using the tax levers to support the expansion of fixed assets, it is also emphasized by the author on disadvantages that relate to the lack of work-related assessments of their effectiveness. As a result of the analysis of foreign experience, it is discovered that using of tax instruments to intensify the process of expanded reproduction of fixed capital in one form or another is used by foreign countries and brings a positive effect.

Key words: fixed capital, investment credit, investments, reproduction, taxes.

УДК 338.24

Васюренко Л. В.

Кукса І. М.

Луганський національний аграрний університет (м. Харків)

СОЦІАЛЬНА ДЕТЕРМІНАНТА ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ОПЛАТИ ПРАЦІ

У статті проведено аналіз сучасних наукових поглядів, відповідних нормативних засад щодо встановлення сутності мінімальної заробітної плати як соціальної гарантії державного регулювання оплати праці. Недосконалість підходу держави до визначення механізму формування мінімальної заробітної плати унеможливує економічне зростання і підвищення рівня життя населення в Україні.

Ключові слова: мінімальна заробітна плата, прожитковий мінімум, соціальна гарантія, державне регулювання, організація оплати праці, заробітна плата, державні механізми.

Постановка проблеми. Державне регулювання організації оплати праці в Україні займає домінуюче місце у соціальній політиці та потребує постійного дослідження та вдосконалення. Соціальною детермінантою державного регулювання організації оплати праці є мінімальна заробітна плата як інструмент соціальної політики держави. Формальне зростання мінімальної заробітної плати без її дійсного зростання для примусового збільшення бази оподаткування та формального наближення до стандартів країн Європейського Союзу не призведе до зменшення рівня бідності в країні та до економічного зростання національного господарства. Головним питанням соціально-економічних перетворень є реформування державного регулювання організації оплати праці в контексті перегляду визначення сутності поняття «мінімальна заробітна плата».

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Вектори впливу держави на соціальні процеси висвітлювалися у працях багатьох учених, оскільки соціальна функція є її природною та базовою

компонентою. Результати дослідження сутності соціальної детермінанти державного регулювання системи організації оплати праці представлені в наукових працях таких учених, як М. Мальований, І. Новак, Н. Флорескул, Н. Ярош, М. Руженський, О. Гальченко та ін. Незважаючи на наявні здобутки, продовжуються наукові дискусії щодо визначення сутності поняття «мінімальна заробітна плата».

Мета статті полягає у дослідженні та формалізації сутності поняття «мінімальна заробітна плата» як соціальної детермінанти державного регулювання організації оплати праці.

Виклад основного матеріалу дослідження. Науковці мають диференційні точки зору на причини сучасного стану системи соціального захисту населення, але одне, що об'єднує – на нинішньому етапі відбувається перехід від теорії «держави загального добробуту» (період 1940-1975 рр., розвиток теорії соціальної держави та «держави загального добробуту», характеризується виконанням державою принципово нових для неї соціальних функцій).

цій: забезпечення зайнятості, соціальна допомога, державні соціальні програми розвитку як на рівні держави, так і окремих регіонів), що супроводжується зменшенням державного фінансування соціальних програм та їх поступовим скороченням) до нової державної соціальної політики, яка має за мету ліквідацію протиріччя між законами ринку і соціальними напрямками [1, с. 32-36].

Ідеальна модель соціальної держави повинна забезпечувати максимальний соціальний захист і водночас не бути обтяжливою для економіки країни. Е.Е. Мачульська та Ж.А. Горбачова трактують соціальний захист «як сукупність законодавчо закріплених економічних і правових гарантій, що забезпечують дотримання найважливіших соціальних прав громадян і досягнення соціально-прийняттого рівня життя» [2, с. 3]. Є.М. Хапланова визначає соціальний захист так: «Сукупність нормативно закріплених гарантій, спрямованих на вирівнювання положення громадян з іншими членами суспільства у разі настання соціальних ризиків» [3, с. 434-438]. Н. Флорескул соціальний захист визначає як «функцію суспільства із забезпечення соціального положення громадянина, що склалося внаслідок дії соціальних ризиків, відповідно до умов, які визначаються з його невід'ємних і загально визнаних прав» [4, с. 37].

На нашу думку, соціальний захист як функція держави – це турбота про своїх громадян, передусім найменш захищених верств населення, окреслена у законодавчо закріплені гарантії створення достатніх умов існування людини як одиниці соціума і залишається одним з основних векторів сучасної соціальної держави.

Соціальною детермінантою в системі державних соціальних гарантій є мінімальна заробітна плата, обов'язкова на всій території України для підприємств, установ, організацій усіх форм власності і господарювання та фізичних осіб, ефективність якої залежить від моделі розрахунку її величини. Мінімальна заробітна плата – це законодавчо встановлений розмір заробітної плати за просту, некваліфіковану працю, нижче якого не може провадитися оплата за виконану працівником місячну, погодинну норму праці (обсяг робіт) [5].

Головним вектором правового та регульованого державою розміру становлення мінімальної заробітної плати є контроль над матеріальним забезпеченням, підвищення його рівня, і це більш продуктивний спосіб подолання бідності порівняно з уведенням деяких інших видів соціального забезпечення.

Проведений аналіз наукових праць дав змогу зробити деякі пропозиції щодо державного регулювання організації оплати праці, тому вважаємо за необхідне:

– відокремити від політики прийняття рішень із перегляду розмірів і термінів мінімальної заробітної плати;

– запровадити регіональну диференціацію оплати праці з метою залишити справедливий економічний потенціал більш та менш розвиненим частинам країни;

– підвищити мінімальну заробітну плату в системі комплексного реформування механізму державного регулювання сектора економіки одночасно з оптимізацією чисельності працівників бюджетної сфери;

– враховувати кореляцію мінімальної та середньої заробітної плати в країні;

– здійснити розрахунок індексу споживчих цін за набором товарів і послуг, які включено до про-

житкового мінімуму, з урахуванням регіональної диференціації;

– вдосконалювати раціоналізацію податкового навантаження на фонд оплати праці;

– для встановлення державної соціальної гарантії обов'язково акцентувати й розмежовувати мінімум оплати за кваліфіковану й некваліфіковану працю.

Доведено, що в Україні на рівні держави останнім часом запроваджувалася «політика дешевої робочої сили», взагалі позбавлена соціального складника, вектори якого зазначені в таких заходах:

– зниження мінімальної заробітної плати;

– застосування економічного підходу до законодавчого визначення заробітної плати;

– підтримання формального характеру соціального партнерства;

– низький рівень захищеності права працівників на заробітну плату;

– заробітна плата не визнається власністю працівника.

Серед науковців немає єдиних підходів до розуміння самого поняття мінімальної заробітної плати та методики її визначення, і головними причинами цього є:

1) наявність у світовій економічній думці різних поглядів на роль прожиткового мінімуму в задоволенні різноманітних потреб людини;

2) наявність різного набору товарів та послуг, який складається під впливом соціально-економічного та культурного розвитку окремої країни;

3) використання різних методик розрахунку розміру мінімальної заробітної плати;

4) різні цілі використання мінімальної заробітної плати.

Вивчаючи досвід світової економіки, можна зазначити, що мінімальна заробітна плата застосовується для:

а) визначення рівня доходу людини або сім'ї, за якого вони мають право на отримання тієї чи іншої соціальної допомоги;

б) визначення розміру соціальних гарантій непрацездатному населенню;

в) визначення розміру соціальних гарантій працездатному населенню;

г) визначення межі бідності для оцінки рівня життя населення;

д) встановлення розміру певних доходів, з яких можуть або не можуть стягуватися податки та страхові внески тощо;

5) різні підходи до формування структури мінімальної заробітної плати;

6) різні підходи до визначення категорій населення, для якого розраховують прожитковий мінімум.

Одним із вагомих чинників, що впливають на розмір мінімальної заробітної плати, є методика її розрахунку. Більшість досліджень проблем розрахунку мінімальної заробітної плати носить хаотичний характер, що не дає змоги цілісно та об'єктивно оцінити сучасну методіку розрахунку та визначити основні напрями щодо її вдосконалення, тому для оцінки розміру мінімальної заробітної плати та її відповідності фізіологічним та соціальним потребам пересічного українця запропоновано методіку її оцінки, яка включає в себе декілька етапів:

1) аналіз набору продуктового кошику та його відповідності наявним міжнародним та національним стандартам та нормативам;

2) аналіз вартості продуктового кошику;

3) аналіз набору непродовольчих товарів та послуг та його відповідності наявному соціально-економічному становищу в країні;

4) відповідність розміру мінімальної заробітної плати міжнародним та національним вимогам та стандартам, а також його співвідношення з міжнародними показниками [1, с. 135].

На нашу думку, базові складники даної методики найбільш обґрунтовано відповідають соціально-економічним умовам існування значної частки населення країни.

Категоріальний апарат поняття «прожитковий мінімум» складається з двох вартісних компонентів: соціальної – як достатній обсяг можливостей для задоволення мінімальних нематеріальних потреб існування члена суспільства та фізіологічної – як достатній набір можливостей для задоволення матеріальних потреб. Можна дійти висновку, що соціальна детермінанта державного регулювання в організації оплати праці, мінімальна заробітна плата як соціальна гарантія – це початкова розрахункова компонента, яка використовується під час розрахунків тарифних ставок і виконує функцію зменшення статті витрат у процесі створення собівартості продукції.

Починаючи з 1 січня 2017 р. в Україні розпочався процес реформування системи соціальних гарантій оплати праці, офіційна мінімальна заробітна плата становить на 1 січня 2018 р. 3 723 грн. відображає дійсну вартість мінімального споживчого кошика, який визначають, аналізуючи споживчі набори товарів, послуг, і на основі яких формується прожитковий мінімум. У дійсності офіційний розмір не співпадає з розміром реального прожиткового мінімуму, у зв'язку з чим прийнято реформаторське рішення урядом розмір мінімальної заробітної плати розраховувати порівняно до розміру реального прожиткового мінімуму.

Розмір мінімальної заробітної плати визначається у п. 5 ст. 38 Бюджетного кодексу України. Якщо проаналізувати табл. 1, то можемо дійти висновків, що мінімальна заробітна плата за останні десять років характеризувалася лише позитивним вектором зростання, лише у 2014 та 2015 рр. значення даного показника залишилося незмінним у зв'язку з відомими кризовими політичними подіями в країні. При тому, що показник офіційного прожиткового мінімуму збільшив своє значення майже втричі. Розглядаючи індекс реальної заробітної плати, який розраховується у відсотках як відношення зміни номінальної заробітної плати до індексу інфляції, то даний аналіз свідчить про зменшення на 5,4% обсягу кількості товарів та послуг, які можливо придбати споживачеві за отриману реальну заробітну плату.

На думку міністра соціальної політики Андрія Реви, для підвищення мінімальної заробітної плати підстав було більш ніж достатньо. «Якщо в січні 2014 р. мінімальна зарплата становила 88,5% фактичного прожиткового мінімуму, то в грудні 2016-го не досягала й 50%. Тобто людина, яка відпрацювала повний робочий місяць, отримуючи мінімальну заробітну плату, не має можливості забезпечити навіть мінімальні потреби. При цьому якщо індекс споживчих цін за три роки зріс удвічі, то розмір мінімальної зарплати – лише на 31%, що також переконливо свідчить про необхідність відновлення купівельної спроможності мінімального заробітку. Зокрема, якщо раніше мінімальною зарплатою була фактично ставка, яку не включаються доплати, надбавки, підвищення, премії і так далі, то зараз мінімальна

заробітна плата – це встановлений законом мінімальний розмір оплати праці за виконану працівником норму. І вважається вона вже разом із надбавками, підвищеннями, доплатами і преміями. Тобто сьогодні мінімальна зарплата – це сума, менше якої не можна нараховувати працівникові, який виконав норму, а не мінімальна ставка. Тобто мінімальна зарплата стала просто сумою, менше якої не можна виплатити людині за місяць роботи (за вирахуванням податків і зборів). А функції «мірила» прийняв на себе прожитковий мінімум, що природно, адже це загальнодержавний соціальний стандарт» [7].

Таблиця 1
Показники соціальних гарантій державного регулювання організації оплати праці в Україні в період 2008-2018 рр.

Ріки, на 01.01. відповідного року	Мінімальна заробітна плата в Україні в період 2008-2018 рр., грн.	Прожитковий мінімум в Україні в період 2008-2018 рр., грн.	Індекс реальної заробітної плати в Україні в період 2008-2018 рр., %
2008	515,0	633,0	106,2
2009	605,0	669,0	108,6
2010	869,0	869,0	110,5
2011	941,0	941,0	111,0
2012	1073,0	1073,0	141,0
2013	1147,0	1147,0	106,8
2014	1218,0	1218,0	86,5
2015	1218,0	1218,0	90,1
2016	1378,0	1378,0	106,5
2017	3200,0	1600,0	102,4
2018	3723,0	1762,0	100,5
Зміна, %	622,9	178,4	-5,4

Джерело: розроблено за даними Державного комітету статистики

На нашу думку, теоретичний аспект трактування сутності поняття «мінімальна заробітна плата» невід'ємний від контексту економічної та соціальної політики, і наслідки введених реформаторських рішень повинні враховувати вплив даних дій на макроекономічні показники економіки, мотивацію праці, зростання споживчого попиту.

При цьому виділяється норма, що мінімальна заробітна плата – це розмір заробітної плати за просту, некваліфіковану працю, що обґрунтовано досвідом європейських економік, де мінімальна заробітна плата «забезпечується усіма складниками заробітної плати» [8]. Із законодавчої зміни визначення мінімальної заробітної плати можна дійти висновку, що без реального підвищення рівня доходів населення вирішується лише теоретичний аспект у зміні розрахункового механізму: забезпечується відповідність мінімальної заробітної плати і величини фактичного прожиткового мінімуму для працездатної особи та наближення мінімальної заробітної плати до рівня середньої заробітної плати, рекомендованого для європейських країн (не менш 50-60%). Також від'єднання розміру мінімальної заробітної плати від величини прожиткового мінімуму є базовим соціальним стандартом під час установа рівня державної соціальної допомоги і пенсійного забезпечення населення. Формальне підвищення мінімальної заробітної плати не супроводжується зростанням купівельної спроможності та рівня життя

населення, а навпаки, формуватиме нові контингенти громадян, які потребуватимуть державної соціальної допомоги.

На нашу думку, державне регулювання – це адміністративні важелі впливу у сфері організації оплати праці, завдяки яким виконуються соціальні зобов'язання перед громадянами країни. Формальне стимулювання зростання соціальної детермінанти, мінімальної заробітної плати, веде до наповнення бюджету за рахунок грошової емісії, низького рівня життя населення, неможливості реформувати пенсійну систему, мінімізації податків бізнесом. Необхідно концептуально змінити визначення сутності поняття мінімальної заробітної плати, від'єднавши від кореляції з поняттям прожиткового мінімуму, додавши до механізму розрахунку диференційні складники залежні від умов праці. Розмір мінімальної заробітної плати може бути вищим, якщо фінансові можливості держави і господарських суб'єктів зростають, а може бути і нижчим, як це характерно для сучасного кризового стану економіки України. Присутнє на даний час поняття «реального» та «офіційного» прожиткового мінімуму, якими апелюють у своїх коментарях урядовці,

взагалі створює суперечності у розумінні обґрунтованості механізму розрахунку соціальних гарантованих величин. Для захисту населення від зростання цін за умов кризового стану економіки України, для гарантованого соціального забезпечення мінімальною заробітною платою працююче населення, державне регулювання організації оплати праці повинне здійснюватися адекватно умовам перехідного періоду.

Висновки. Отже, Україна на шляху побудови соціально-ринкової економіки домінантним вектором повинна визначати державне регулювання організації оплати праці. Базовим завданням державного регулювання є забезпечення справедливості інтересів працюючого населення для розширеного відтворення робочої сили.

Стан національної економіки вимагає перегляду механізму розрахунку мінімальної заробітної плати як інструмента соціальної гарантії державної політики і факторів, які впливають на виконання основних функцій заробітної плати. Рациональна система соціальних гарантій повинна передбачати різницю рівнів умов праці, галузей, складності, що веде до необхідності диференціації розмірів мінімальної заробітної плати.

Список використаних джерел:

1. Мальований М.І. Фінансове забезпечення соціального захисту населення України: теорія, методологія та практика: дис. ... док. екон. наук: 08.00.08. Умань, 2017. 654 с.
2. Мачульская Е.Е., Горбачева Ж.А. Право социального обеспечения. М., 1998. 278 с.
3. Хапланова С.М. До визначення поняття «соціальний захист осіб похилого віку». Форум права. 2008. № 1. С. 434-438.
4. Флорескул Н. Система соціального захисту населення як чинник формування соціальної держави. Вісник КНТЕУ. 2009. № 2. С. 34-46.
5. Закон України «Про оплату праці» № 108/95-ВР від 24.03.1995. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/108/95-%D0%B2%D1%80> (дата звернення 12.01.2018).
6. Закон України «Про прожитковий мінімум». Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1999. № 38. Ст. 348. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/966-14> (дата звернення 12.01.2018).
7. Рева А. URL: <http://fakty.ua/228556-s-1-yanvary-a-minimalnaya-zarplata-vyrosla-vdvoe-a-prozhitochnyj-minimum-v-etom-godu-povysetsya-v-mae-i-dekabre>.
8. Новак І. Реформа мінімальної заробітної плати: рух до європейських стандартів? URL: <https://dt.ua/macrolevel/reforma-minimalnoyi-zarobitnoyi-plati-ruh-do-yevropeyskih-standartiv-.html>.
9. Ярош Н.П. Державна політика у сфері заробітної плати. Енциклопедія державного управління: у 8 т.; Нац. акад. держ. упр. при Президенті України; наук.-ред. колегія: Ю.В. Ковбасюк (гол.) та ін. К.: НАДУ, 2011. Т. 4. 648 с.
10. Лібанова Е., Палій О. Ринок праці та соціальний захист: навч. посіб. К.: Основи, 2004. 491 с.
11. Гальченко О.С. Актуальні питання державного регулювання оплати праці. URL: <http://www.prav-znavec.c-m.ua/peri-d/article/25858/%CE>.
12. Смольков В.Г. Аспекти заробітної плати на сучасних підприємствах. Соціально-гуманітарні знання. 2006. № 6. С. 23-27.

Васюренко Л. В.

Кукса І. Н.

Луганський національний аграрний університет (г. Харків)

СОЦИАЛЬНАЯ ДЕТЕРМИНАНТА ГОСУДАРСТВЕННОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ОРГАНИЗАЦИИ ОПЛАТЫ ТРУДА

Резюме

В статье проведен анализ современных научных взглядов, соответствующих нормативных основ по установлению сущности минимальной заработной платы в качестве социальной гарантии централизованного регулирования оплаты труда. Несвершенство подхода государства к определению механизма формирования минимальной заработной платы делает невозможным экономический рост и повышение уровня жизни населения в Украине.

Ключевые слова: минимальная заработная плата, прожиточный минимум, социальная гарантия, государственное регулирование, организация оплаты труда, заработная плата, государственные механизмы.

Vasurenko L. V.

Kuksa I. N.

Lugansk National Agrarian University (Kharkov)

SOCIAL DETERMINANTS OF STATE REGULATION OF ARRANGEMENTS FOR THE PAYMENT OF LABOR

Summary

In the article the analysis of modern scientific views, the relevant regulatory framework to establish the entity of the minimum wage as the social guarantees of centralized wage regulation. The imperfection of the government's approach to the determination of the mechanism of formation of the minimum wage makes it impossible for economic growth and improved living standards of the population in Ukraine.

Key words: minimum wage, living wage, social safety net, government regulation, organization of payment for labor, wages; state mechanisms.

УДК 338.22.01

Галасюк В. В.

Голова Комітету Верховної Ради України

з питань промислової політики та підприємництва

ПІДВИЩЕННЯ ВИВІЗНОГО МИТА НА МЕТАЛОБРУХТ ДЛЯ ЛІКВІДАЦІЇ СИРОВИННОГО ДЕФІЦИТУ В МЕТАЛУРГІЙНІЙ ГАЛУЗІ ЯК МЕХАНІЗМ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ*

У статті розкрито, а також узагальнено основні передумови запровадження такого механізму правового регулювання експорту металобрухту, як підвищення вивізного мита для ліквідації дефіциту цієї сировини на внутрішньому ринку та сприяння розвитку національної економіки. Досліджено ефекти від впровадження підвищеного мита на експорт металобрухту, зокрема його вплив на виробництво, робочі місця, податкові надходження. Представлено результати економіко-математичного моделювання результатів збереження підвищеної ставки експортного мита на металобрухт в середньостроковій перспективі. Обґрунтовано економіко-правову легітимність запровадження Україною підвищеного мита на експорт брухту чорних металів та доцільність його подальшого збереження.

Ключові слова: експортне мито, брухт чорних металів, металофонд, гірничо-металургійний комплекс, економіко-математичне моделювання.

Постановка проблеми. Гірничо-металургійний комплекс є одним з базових секторів вітчизняної економіки, що формує 10% ВВП України і майже чверть українського товарного експорту. Він має стратегічно велике значення для країни, адже виготовляє сировину і напівфабрикати для машинобудівної галузі, приладобудування, транспортної та будівельної промисловості. Більше того, ефективне та безперервне функціонування вітчизняної металургії сьогодні виступає чинником забезпечення національної безпеки, оскільки безперешкодне постачання металургійної продукції за доступними цінами є умовою повноцінної та результативної діяльності підприємств військово-промислового комплексу для потреб АТО. Водночас у зв'язку з негативною динамікою заготівлі брухту чорних металів, що є стратегічно важливою сировиною для вітчизняних металургійних підприємств, а також за невпинно зростаючих обсягах його поставок на зовнішні ринки на внутрішньому ринку України виник дефіцит металобрухту. Це мало наслідком неодноразові зупинки металургійних заводів, що є прямою загрозою обороноздатності країни. Саме тому запровадження дієвих регуляторних механізмів державного впливу на експортні поставки брухту

чорних металів з метою ліквідації та запобігання його дефіциту на внутрішньому ринку, а також безперебійного функціонування металургійного комплексу України є вкрай актуальним та значущим завданням для національної економіки та безпеки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемам вітчизняної металургійної галузі, зокрема питанню забезпечення українських металургійних підприємств необхідною сировиною, присвячено наукові доробки низки вітчизняних вчених, зокрема дослідження А.С. Полькіна [1], Д.Є. Козенкова [2], В.І. Большакова [3], С.В. Кулицького [4], С.В. Чернобровкіна [5], О.О. Кириченка [6], І.М. Кулика [7], І.Ю. Гужви [8]. Серед іншого ними було детально досліджено сучасний стан гірничо-металургійного комплексу загалом та металургії зокрема, розглянуто питання економічної діяльності підприємств гірничо-металургійного комплексу України, стратегію їх розвитку, розглянуто методи підвищення рівня економічної безпеки підприємств металургійної галузі.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Віддаючи належне наявним напрацюванням у цій сфері, зазначаємо, що вирішенню проблеми належного забезпечення вітчизняних металургійних підприємств сировиною, зокрема металобрухтом, досі приділено недостатню увагу, що обумовлює необхідність подальших досліджень.

Мета статті полягає у здійсненні економіко-правового аналізу регуляторних заходів держави

* Стаття підготовлена за результатами розробки Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо зменшення дефіциту брухту чорних металів на внутрішньому ринку» від 13 липня 2017 р. № 2142-VIII та підготовки законопроекту щодо подовження цього заходу на наступний трирічний період.